

han til tredje Behandling kunde tænke paa de med demigestillede ved Universitetet: Portnere, Fyrbødere og deslige, hvis Kaar er meget vanskelige. De fik vel nok en Lønforhøjelse ved Lov af 8. Juni 1912, men den var meget ringe i Forhold til den Prisstigning, der overhovedet har fundet Sted, og i Forhold til, hvad andre med demigestillede har faaet, og saa er de udelukkede fra Pension, hvad der betyder meget netop for de ældre iblandt dem, og fra Alderstillaæg. Der er saa meget mere Grund til at spørge om dette, som den Gang denne midlertidige Lønningslov var for her i Rigsdagen, var det Forudsætningen fra alle Sider, at naar den Kommission, der blev nedsat eller skulde nedsættes, havde endt sit Arbejde, skulde Lønningsloven tages op til Behandling. Denne Kommission har været færdig i længere Tid og har nedlagt et betydeligt og meget værdifuldt Arbejde i den afgivne Betænkning, og den er ogsaa deri kommet med et Lønningsforslag, der ender med følgende sidste Paragraf: „Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1914“. Der havde for øvrigt været Tid nok inden den nuværende Situation til at tage det Arbejde, Kommissionen har gjort, op, men det er ikke sket. Jeg ser nu, at Ministeriet tænker paa at nedsætte en ny Universitetskommission, men Universitetet kan ikke være tjent med disse idelige Kommissioner, der maa dog gøres en Ende paa det en Gang, og jeg kan ikke se andet end, at det Arbejde, denne Kommission af 7. Oktober 1912 har gjort, er saa værdifuldt, at man ikke uden videre kan skubbe det til Side for, hvad en ny Kommission muligvis vil give, selv om den er anderledes sammensat. Jeg vil spørge den højtærede Kultusminister, om han ikke tænker noget paa disse Mennesker ved Universitetet, Polyteknisk Lærestalt, farmaceutisk Lærestalt: Portnere, Fyrbødere og lignende, som i den nuværende Situation sidder saa uhyre vanskeligt i det. Private Arbejdsgivere tager sig paa forskellig Maade af deres Arbejdere, og Staten kan ikke undlade at tage sig af dem, der er saa ilde stillede, som disse Folk er. Det kan maaske være svært nok for en hel Del af Lærerne ved vort Universitet at klare sig økonomisk i disse Tider, naar de ikke har noget ved Siden af; men jeg ved, at de tænker ikke paa sig selv i denne Situation, de tænker netop paa disse daarligt stillede Funktionærer. Jeg synes, at Staten maa først og fremmest tænke paa dem.

Jeg giver min fulde Tilslutning til, hvad det ærede Medlem for Odense Amts

1ste Valgkreds (Marott) udtalte. Jeg skal kun tilføje, at de Sager, han talte om, omhandles i et Lovforslag om Kirkesyn, som nu ligger oppe i Landstinget, og som jeg haaber Landstinget snart maa blive færdig med. Lovforslaget er vedtaget her i Folketinget, og hvis det gennemføres, vil der ikke være Tvivl om, at baade vore Kirkegaardsdiger vil blive bevaret, og at Sansen for vore Kirker derved vil faa et Opsving. Der er ingen Tvivl om, at det er fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, men det gælder i Virkeligheden mere om Tiden fra 1870 og op til Begyndelsen af dette Aarhundrede. Man maa ikke glemme, at der er sket et Skifte i denne Henseende. Vi behøver blot at se paa Andreaskirken her i København og de Kirker, der er kommet efter den Tid. Det er i Virkeligheden Kirker, der kan være bekendt at sige Goddag til de gamle Kirker fra Absalons Tid, som det ærede Medlem talte om. Vi har nu Arkitekter, som har Sans for det, det ærede Medlem talte om, jeg tror, at vi ikke skal gaa til en Tvangslov om disse Forhold, men give de Arkitekter, som har Forstand derpaa, frit Spillerum og se at faa opdraget Arkitekter, som har Forstand derpaa. Det har vi for Tiden, vi har i de allersidste Aar faaet herlige Kirker, men i øvrigt gælder det desværre i høj Grad, hvad det ærede Medlem udtalte, ikke alene for Kirker, men for Stationsbyer o. s. v. Hele vort Land er blevet forgrimmert i den Grad, at den Tid, i hvilken vi har haft vor Ungdom, maa skamme sig overfor Historien.

Der trænges som sagt til meget bedre Smag her i Landet, og den skulde gerne udvides til de allervideste Kredse, hvad der ogsaa arbejdes paa. Jeg synes derfor ogsaa, at man skal lade Cæciliaforeningen, som der her er talt om, have den Ære, som tilkommer den, som den Musikforening, der har været Udtryk for den fineste Musiksmag og Musikkultur her i Landet. Det gaar ikke, at Folketingets Finanslovsordfører siger om denne Sag: Jeg ved ikke noget ondt at sige om den. Det kan Folketinget ikke være tjent med; om denne Forening maa der af Folketinget kun siges det allerbedste, og det er noget, man kan, naar man har været Medlem af den i mange Aar. Jeg kender den Familie, som har sparet baade paa det ene og det andet blot for at kunne betale sit Bidrag til Cæciliaforeningen. Jeg kan forsikre, at der er en Klasse Mennesker, som ikke i nogen Henseende er velhavende, hvis Indtægter ikke i nogen Maade staar i Forhold til den